

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2022, č. j. 5 A 45/2019 – 59,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal dne 11. 1. 2018 k žalované (prostřednictvím její organizační jednotky Věznice Bělušice) žádost o poskytnutí informací. Žalovaná žalobci část požadovaných informací poskytla a co se týče zbytku požadovaných informací, tak jej vyzvala, aby uhradil náklady za mimořádně rozsáhlé vyhledání zbylých informací. Úhrada za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací byla stanovena ve výši 2 484 Kč (na tuto částku snížilo výši úhrady ke stížnosti žalobce Generální ředitelství Vězeňské služby, a to rozhodnutím ze dne 9. 5. 2018, č. j. VS-1114-2/ČJ-2018-800040-INFZ – pozn. NSS). Žalobce měl uvedenou částku zaplatit ve lhůtě 60 dnů od jejího oznámení. Rozhodnutím ze dne 14. 8. 2018, č. j. VS-12288-11/ČJ-2018-801840, žalovaná žádost žalobce v části, za níž byl vyzván k úhradě nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, odložila podle § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „*informační zákon*“), neboť ve stanovené lhůtě požadovanou částku nezaplatil.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované o odložení žádosti o informace žalobou, v níž tvrdil, že je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť v příslušném účetním období neexistoval platný sazebník pro stanovení výše nákladů. Současně se domáhal přiznání náhrady škody ve výši 100 000 Kč, která mu měla vzniknout v důsledku tvrzeného nezákonného postupu žalované při vyřizování jeho žádosti. Městský soud v Praze (dále jen „*městský soud*“) rozsudkem ze dne 31. 1. 2022, č. j. 5 A 45/2019 – 59, žalobu proti

rozhodnutí žalované zamítl jako nedůvodnou (výrok I.), v části týkající se náhrady škody ji odmítl (výrok II.) a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení (výrok III.).

[3] Městský soud nejprve konstatoval, že zásady stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací stanoví podle § 21 odst. 2 informačního zákona vláda nařízením. Tím je nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Zároveň nadřízený orgán žalované, kterým je Ministerstvo spravedlnosti, vydalo v souladu s citovaným nařízením instrukci ze dne 17. 7. 2011, č. j. 286/2011-OT-OSV, kterou se stanoví sazebník úhrad za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaná byla při vyřizování žádosti žalobce vázána tímto vnitřním předpisem vydaným nadřízeným správním orgánem a neměla prostor se od něj odchýlit. Správně tedy podle městského soudu na sazebník stanovený citovanou instrukcí při stanovení výše úhrady odkázala, šlo přitom v době rozhodování žalované o účinný a platný interní normativní akt.

[4] Žalobu na náhradu škody způsobené žalovanou městský soud odmítl podle § 46 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a zároveň žalobce poučil, že se může tohoto nároku ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku domáhat podáním žaloby u příslušného soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení. K tomu uvedl, že nárok na náhradu škody způsobenou při výkonu veřejné moci upravuje zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). Spory o náhradu škody přitom projednávají soudy v občanském soudním řízení a nemohou o nich rozhodovat soudy ve správním soudnictví.

[5] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, ve které pouze namítá, že městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, ačkoli v jiných řízeních na podkladě totožné žaloby rozhodnutí žalované zrušil pro nepřezkoumatelnost. V tomto směru odkazuje na řízení vedené před městským soudem pod sp. zn. 5 A 48/2019 a sp. zn. 5 A 49/2019. Uvedené podle něj rovněž zakládá „*titul na personální změnu*“. Požaduje zrušení napadeného rozsudku a přikázání věci k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze.

[6] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[7] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána věcně.

[8] S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4, věť za středníkem s. ř. s., je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího

pokračování

správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). **Rozsudek krajského (zde městského) soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s.** Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 – 73).

[9] Dále lze poukázat na rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016 – 40, podle kterého „[n]ejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, **kteřé závěry krajského soudu pokládají stěžovatelé za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu.** Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřipustnou, neboť se mýjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).“

[10] Kasační stížnost stěžovatele neobsahuje žádnou polemiku se závěry městského soudu, stěžovatel v ní pouze tvrdí, že městský soud rozhodl ve dvou jiných řízeních o údajně „totožné“ žalobě odlišným způsobem (zrušil rozhodnutí žalované o odložení žádosti o informace pro nepřezkoumatelnost). Toto tvrzení však samo o sobě a bez dalšího není způsobilé být důvodem kasační stížnosti, respektive nelze ho podřadit pod žádný z taxativně vyjmenovaných důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud se nemohl samostatně zabývat ani tvrzením stěžovatele, že postup městského soudu zakládá „*titul na personální změnu*“, neboť jej vztahoval k tvrzenému rozporu napadeného rozsudku s rozsudky ze dne 28. 2. 2022, č. j. 5 A 48/2019 – 75, a č. j. 5 A 49/2019 – 74, což však zdejší soud neshledal projednatelnou kasační námitkou.

[12] Ze shora uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 104 odst. 4 s. ř. s. a za použití § 120 s. ř. s., pro její nepřipustnost.

[13] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., a to tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu

